

BURÇIN LAÇİN ALTAY

İNSAN SEVER BİR KERE

Neyi beklediğimi bilmeden bir şeyi bekliyordum. Pencerenin önünde her zamanki koltuğumda oturmuş çiçekler dizilmiş pencerenin ardından gözümü yine yollara dikmiş bekliyordum. Üzerimde yıllara meydan okuyan çiçek desenlerinin bulanıklığında geçip gitmiş ömrümü anımsatan elbisemle yine aynı yerde aynı yoldan gelecek bir şey bekliyordum.

Hayatla tek bağlantım olan televizyonlar da evde kal çağrısı, hatta sokağa çıkma yasakları yankılanıp duruyordu. Kaç sokağa çıkma yasağı geçirmişti 80 seneyi devirmiş ömrüm? Hatırlayamadım. Ama hiçbiri şimdiki gibi değildi, bunu biliyordum. Dünyayı bir salgın hastalık sarmıştı, hastalık gibi de değil değişik bir virüstü bu. Sadece çok bulaşıcı olduğundan başka kimse bir şey anlayamadı, bu yüzden de tek çarenin evden çıkmamak olduğuna kanaat getirdiler, diye düşündüm.

Ben zaten yıllardır evden doğru dürüst çıkmıyordum. Zor yürümeye başladığımdan beri pek dışarı çıkmıyor, ihtiyaçlarımı; iki günde bir gelen, evi çekip çeviren, alışveriş ve yemeğimi yapan otuzlu yaşlarda ki Hediye görüyordu. Zamanımız olduğunda onunla oturup konuşur, hayatımın tek anlamlı zamanını hala tüm kalbimle yaşadığım o zamanı ona anlatırdım. İnsanın, hayatında en çok mutlu olduğu bir tek ana ait olduğunu, o zamanlarda anlardım. Bunlar da yarım kalmış, tamamlanamamış anlardı. Derin iç çekişlerin içinde eski sözcüklerin dilimden yuvarlanır gibi dökülmesinde bunu daha iyi anlıyordum. İlk önceleri kalbimi açmamıştım tabii, ama alışınca içimi kemirip duran, hayatımı bu hazin beklenti içinde geçirmemin nedenini nihayet anlatmıştım.

- Ah ah... Hediye tam da senin yaşlardaydım. Daha rahmetliyle evlenmeden evvel bir sevdiğim vardı. Yüreğimin en derininde bir yere mutluluk atlası sermişti. Dünyada benden daha mutlusu yoktu. Seviyor, sevilirdim. O zamanlar iş güç yok, para aslanın ağzında. Almanya işçi alıyormuş, gideyim hayatımız kurtulur seni de alırım en yakın zamanda dedi. Gitti.

Hediye birden beklemediği bu itiraf karşısında şaşırarak ve tüm içtenliğiyle,

- Ondan bu kadar geç evlendin sen, Ah Zümrüt teyzecim.

Aldırmadan devam ettim. Anlatmalıydım yoksa yüreğimin ateşi içinde volkan misali patlayacaktım.

- Gitti. Gelmedi. Bekledim, bekledim, bekledim... Mevsimler geçti, seneler geçti, bekledim. Daha da beklerdim de, eğer orda evlendiği haberi kulağıma çalınmasaydı.
- Geç evlenince çoluk çocukta olmadı tabi.

Yalnızlığımı anlatan bu cümlesine gülümseyerek cevap verdim.

- Olmadı ya... Hayat... Benim en güzel anılarım çocuklarım oldu. Ben yine de o aşkı büyüttüm kalbimde. Ona sarıldım kalbimin yalnızlığında... İstemesem de hala bekliyorum. Neyi beklediğimi bilmeden bekliyorum.

Derin bir sessizlik kapladı odayı, pencere önündeki rengârenk çiçeklerim de dinliyordu sanki beni.

Zamanla alıştık iyice birbirimize, ona anlattıkça geçmiş, aşk dolu ufak anıları, içimde hafif bir rüzgâr esiyor, serinliğiyle ferahlıyordum. Yaşayamadığımız yıllara yanarken anılarla avunuyordum. Herkesin kıyameti kendi içindeydi, bunu öğrenmiştim. Şimdi de dünyanın kıyameti yaklaşmıştı.

Dünya da her insan için belki bin kere kıyamet koştuktu. Belki savaşlarda, hastalıklarda, sürgünlerde, açlıkta, susuzlukta ya da benim gibi aşkta... Şimdi de bir salgın hastalık dünyaya kafa tutuyordu. Ölüm haberleri hızla yayılırken korku sarıyordu insanlığı. Bütün planlar iptal ediliyor, hayat duruyordu. Ben aynı yerimde, çiçekli penceremde oturup yolları izliyordum.

Ben korkmuyordum. Yaşamıştım, ölmüştüm de bin kere. İnsanlık için üzülüyordum, masum çocuklar için. Ve tek arkadaşım Hediye için. Hediye'de masumdu, gün görmemiş, genç yaşta evlenmiş, narin, güzel bir kadındı ve içtendi. Bunca hazin mevsimi yaşamış ömrümün son demine verilmiş bir hediye idi. Hediye'nin okula giden iki çocuğu, bir de işçi kocası vardı, Ali. Hediye'yi Ali'ye işsiz diye vermemişler o da daha on sekizinde kaçmıştı ona. Âşıktı. Gençti. Yaşayacaktı. Ölmeyecekti. O yüzden beni anladığına emindim. Ben her anlattığımda o çaresiz zamana gidip kararan düşlerinin yeniden gözlerinin önünden geçtiğini, bir aşkı kaybetmenin kara hüznünün yüzünde ki gölgesini görebiliyordum. Aşkı için yaşadığı bu zorlu hayatın bir önemi yoktu. Yüzünden gülümseme eksik olmazdı, çünkü kalbindeki sonsuz aşkı hep yanı başındaydı. Hediye benimle birlikte iki eve daha gidiyor, ama anca geçiniyorlardı. Yaşamak zordu, fedakârlılarla geçen bir yaşam daha gözlerimin önünden geçiyordu.

Hediye'yi beklediğim bir gün gece rüyamda onu görmüştüm. En gerçek haliyle, karşımda duruyor, ellerimi tutuyor, gözlerime bakıyordu. Gözyaşları içinde ona bakarken, gözyaşlarımın sel sularına karışıp ellerimden kayarak gözlerimin önünde yok oluşuyla uyandım. Derin bir nefes çektim önce sonra ıslanan yastığıma bakınca onun bir hayalden fazlası olduğunu yeniden anladım. Yataktan kalkarken, yaşlı yüzümden küçük kırışmış ellerimle geceye karışmış gözyaşlarımı sildim. Ve beklemeye devam ettim.

Vakit iyice ilerledi, Hediye gelmedi. Telefon numaralarını yazdığım küçük kara kaplı defteri buldum. Eski çevirmeli kırmızı telefonumun, bilmem kaç acı habere şahit olmuş ahizesini kaldırdım, aradım, açtı.

- Hediye, nerdesin kızım.
- Ali, Ali gece ateşlendi. Hastanedeyiz.

Ve korkulan başımıza geldi. Bir süre durdum, ne diyeceğimi tam kestiremeden;

- Tamam, tamam. Sen dikkat et, kendine ve çocuklara...
- Tamam, sen de.

Sessizlik oldu ama Hediye bu sessizliği bozdu.

- Seni rüyamda gördüm. Ağlıyordun Zümrüt teyze.

Ağlamaya başladı.

- Tamam kızım ağlama, üzülme. İyi olacak Ali, iyi olacağız.

Telefonu kapattım. İstemsizce ağlamaya başladım. Bu kez kendime değil, Hediye'ye ve elimden bir şey gelmeyişine ağladım.

Bütün gün hareketsiz pencereimin önündeki yere oturdum. Çiçeklerle birlikte gözlerimi yola sürdüm. Son bekleyişlerdi artık, seziyordum. En azından bir haber alsaydım, diye söylendim kendi kendime. Bunca yılın sakın bekleyişine bir ödül olurdu belki. Yaşlı zihnim alay ediyordu artık benimle. Rüyalarımda gördüğüm hayalden ibaret biriydi artık, kabullenmeliydim. Yine de radyoda çalan şarkıyla aşka yeniden düşer gibi hayallere dalmıştım.

- Bin kere tekrarı olmaz, ah aahh insan sever bir kere...

O sırada kapı çaldı, postacı. Bir mektup geldi, Almanya pullu. Kalbim. Kalbim hızla atmaya başladı, bir an öleceğim sandım. İşte o an ölmekten ilk kez korktum. Bunca yıl beklediğim haber sonunda gelmişti. Bir fısıltıya razıyken gönlüm, sözcüklerle dolu bir mektupla kuş olup elime konmuştu.

Daha önce hiç tatmadığım bir telaşa kapılmış ne yapacağımı bilemeden öylece kalakalmıştım. Çiçekli pencereme koşar adım gittim, yerime oturdum. Kalbimin atışlarının sesiyle açtım mektubu, yavaşça okudum. Belki on kere.

Mektupta virüse yakalandığımı ve kurtulma şansı olmadığını, son arzusunun onu affetmem olduğunu yazmıştı. O da bunca yıl hep içinde benim hayalimle yaşamış ama yaptığı hatalar ve mecburiyetler yüzünden böyle olduğunu açıklamaya çalışmıştı.

Beklediğim bu muydu? İçime serpilen sularla yıkanan düşlerin gerçekliği bu kadar mıydı? Beklenen ve özlenen tüm zamanlar bu itirafla bitmiş, yaşanmamış yıllar, gelip geçen ömürde düşlere sığmamış acı, bir ayla son bulmuştu.

O gece tükenmişlik içinde yatağımda dönüp durdum. Hediye'ye anlatmalıydım bunu. Bir amaç hep olmalıydı hayatta. Bir de mektup yazmalıydım belki. Ama ulaşana kadar çoktan ölürdü, diye düşündüm. İlk kez her zamankinden değişik düşüncelerle uyumanın huzursuzluğuyla ama biten bekleyişin ferahlığıyla uykuya daldım.

Ateşim çıkıyordu, halsizleşiyordum. Nefes alış verişimin zorlaştığını hissediyordum. Beni de buldu sonunda virüs, Hediye'den bulaştı herhalde diye geçti içimden ve umarım o iyidir. Arayıp haber verdim hemen. Gelirler birazdan.

Benim de kıyametim gelip çatmıştı işte. Ama bekleyişimi bitiren bir mektupla gelen içimin ferahıyla, bu eksik yaşanmış, ukdeler zincirinden halatlara bağlanmış ömrüme veda edebilirdim. Öğrendiğim; “insanın sadece biri yüreğinin en derinde bir yerlere dokunur, bir kere gerçekten sever, son nefesine kadar onunla yaşarmış” oldu.

- Bin kere tekrarı olmaz, ah aahh insan sever bir kere...

Aynı şarkıyı mırıldanarak pencereimin önünde çiçeklerin yanına bu kez vedalaşmak için oturdum ve düşlerimle baş başa yılların alışkanlığıyla gözlerimi yola diktim. Bu sefer kendi vedamı bekledim. Neyi beklediğimi artık biliyordum. Çok bekletmeyecekti beni...